

Πᾶσα αἴτησις: Διεύθυνσιν «Νέας Ἐρεῦνης»

ΓΡΑΦΕΙΑ ἢ Αἱ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Συντάκτικα Καθὲρ ἀπέναντι Ἑλληνικοῦ Σχολείου

ΝΕΑ ΕΡΕΥΝΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'.

Ἐν Χανίοις τῆ 2 Μαρτίου 1912—ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΑΡΙΘ. 832

ΚΑΙ ΟΥΤΩ μετὰ τριῶν ἐτῶν καὶ πέντε μηνῶν βίον ταλαιπωρημένον καὶ πλήρη περιπετειῶν κατέρρευσε σωριασθὲν εἰς ἐρείπια τὸ καθεστῶς τοῦ 1908, τὸ ὁποῖον ἐπλάσθη μὲν ἐνωτικὸν διεστράφη ὁμως εἰς τελείως αὐτονομικόν, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ συγκρατήσῃ αὐτὸ ἢ στοργῇ δι' ἧς τὸ περιέβαλεν ἢ εὐρωπαϊκῇ διπλωματίᾳ καὶ ἢ ἠθικῇ ἐνίσχυσις ἣν τῷ παρέσχε διὰ τῶν ἐπανειλημμένων διακρούσεων αὐτῆς δι' ἃ μείνη ἀμετάβλητον. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἢ ἀτολμος Ἐπαναστατικὴν μεταμφιεσθεῖσαν αὐτόνομον κυβερνήσιν, ἐγένετο ἀρ' ἑαυτοῦ καὶ ἐπεβλήθη ὑπὸ τῆς δυνάμεως τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἢ ἐπαναστατικῶς, ὁ τόπος ἔμεινε ἀνευ κυβερνήσεως, ἤλθεν αὕτη καὶ ἐφήφρισε τὴν κατάργησιν τῆς κυβερνήσεως. Καὶ δὲν θὰ γείνη πλεόν δυνατὸν νὰ σχηματισθῇ κυβερνήσις μ' ὄλας τὰς προσπαθείας ἅς καταβάλλουσιν οἱ ἡγούμενοι καὶ οἱ προηγούμενοι τῆς Ἐπαναστάσεως, ὅπως ἀναπληρώσωσι τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν διὰ πλάσματος τινος κυβερνητικοῦ. Καὶ ἐπληρώθη οὕτω τὸ πρὸ πολλοῦ ῥηθὲν ὑπὸ τῆς «Νέας Ἐρεῦνης» ὅτι, τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ κρητικὸς λαὸς θὰ ἀντελαμβάνετο δι' τὸ καθεστῶς τοῦτο δὲν εἶναι ἐνωτικόν, καμμία δύναμις ἐν τῷ κόσμῳ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ συγκρατήσῃ.

Μένει τώρα νὰ ἴδωμεν, ἀφοῦ αἱ Προστ. Δυνάμεις ἐπεισθήσαν πλεόν ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι ἡ διατήρησις τοῦ καθεστῶτος τούτου κατέστη ἀδύνατος ἀρ' ἧς στιγμῆς ἀπιστερήθη τῶν ἠθικῶν ἐρεισμάτων ἐφ' ὧν ἐπὶ τριετίαν ἐστηρίζετο, πῶς θὰ ἀνικαταστήσωσιν αὐτὸ καὶ τί θὰ ἀνεγείρωσιν εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ δὲ τῆς ἀκυβερνησίας δημιουργουμένη ἐν Κρήτῃ κατὰστασις βεβαίως εἶναι κρίσιμος καὶ δὲν δύναται νὰ παραταθῆ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀνευ κινδύνων οὐδὲ δύναται αἱ Προστ. Δυνάμεις νὰ ἀποβλέπωσιν πρὸς ταύτην μετὰ τῆς ἡρεμίας μεθ' ἧς ἀπέβλεπον ὅτε εἶχον ἐνώπιον τῶν μίαν ὑπεύθυνον κυβερνήσιν τοῦ τόπου. Θὰ αἰσθανθῶσι συνεπῶς ταχέως τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιληφθῶσι συντονώτερον τοῦ διακανονισμοῦ τοῦ κρητικοῦ ζητήματος. Καὶ ἐάν εὐκρινῶς ποθοῦσι τὴν εἰρήνευσιν τῆς Νήσου, εἶναι ὑποχρεωμένοι κατὰ τὸν διακανονισμόν τούτον νὰ μὴ παρίδωσι τὸ ἐθνικὸν αἰσθημα τοῦ κρητικοῦ λαοῦ. Λύσις ἣτις τυχόν θὰ προσέκρουεν εἰς τὸ αἰσθημα τοῦτο βεβαίως δὲν θὰ ἐξησφάλιζε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἡσυχίαν ἐν τῇ Νήσῳ. Πείραν τούτου ἔχει λάβει ἡ διπλωματία ἀπὸ αἰῶνος· περίπου, θὰ ἦτο δὲ ἀπελπιστικὸν ἐάν μετὰ ἐννενηκονταετῆ δοκιμασίαν ἢ Εὐρώπῃ ἐνέμενεν εἰς τὰς παλαιὰς μεθόδους καὶ ἀπειρατοῦ δι' ἀνωφελῶν προσπαθειῶν νὰ παρατρέψῃ τὸ κρητικὸν ζήτημα ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ κατευθύνσεως. Τὸ τελευταῖον τριετὲς πείραμα νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ

πεισθῇ τὴν διπλωματίαν, δι' αὐτόνομον πολιτικὸν βίον δὲν δύναται νὰ ἐγκλιματισθῇ εἰς τὸ ἔδαφος τῆς Κρήτης, καὶ ὅτι ἡ ἐξοικειώσις τοῦ κρητικοῦ λαοῦ πρὸς αὐτὸν εἶναι κάτι τι τὸ ὁποῖον δὲν θὰ δυνηθῆ ποτὲ νὰ προσαρμωθῇ οὔτε πρὸς τὰ ἦθη του, οὔτε πρὸς τὸν χαρακτῆρα του, οὔτε πρὸς τὰ ἐθνικὰ ἰδανικὰ του.

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Συνεδρία τῆς 27 Φεβρουαρίου
Προεδρεία Α. ΜΙΧΕΛΙΑΔΑΚΗ

Περὶ τὴν 3 1/2 ἡ εὐρεία αἴθουσα τοῦ Πρωτοδικείου ἦτο ἀσφυκτικῶς πεπληρωμένη. Ὁ Πρόεδρος κηρύξας τὴν ἐναρξιν τῆς συνεδριάσεως, ἐχαίρεισε τοὺς πληρεξουσίου καὶ ἐξέθηκε δι' ὀλίγων τὰ κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτῶν πεπραγμένα ὑπὸ τοῦ Προεδρίου καὶ τῆς μονίμου Ἐπιτροπείας, ἰδίᾳ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ τελευταίου πρὸς τὰς Δυνάμεις ὑπομνήματος τὸ ὁποῖον τηλεγραφικῶς διεβιβάσθη καὶ εἰς τὰ ἐγκριτότερα ὄργανα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου, ἅτινα ἰδημοσίευσαν αὐτό.

Ὁ κ. Μάνος εἶτα διὰ μακρῶν ἀναπέσει τοὺς λόγους, ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην του συνηγοροῦσι ὑπὲρ τῆς ἀποστολῆς βουλευτῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν Βουλὴν, ἣν θεωρεῖ ὡς τὴν μόνην πρᾶξιν ἣτις πραγματοποιεῖ τὴν οὐσιαστικὴν τούλάχιστον Ἐνωσιν.

Ὁ κ. Κριάρης θερμῶς ἐπίσης ὑποστηρίζει τὴν ἀποστολὴν τῶν βουλευτῶν, φρονῶν ὅτι οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος, ἐπεμβάσεως τῶν Δυνάμεων καὶ ἀνακατοχῆς διὰ τὸν λόγον τοῦτον, διότι αἱ Δυνάμεις ἀναγνωρίζουσι τὸ δίκαιον. Φρονεῖ δὲ ὅτι καὶ ἐν ἐμποδισθῶμεν ὑπὸ τῶν Δυνάμεων, αὐταὶ θὰ ἀναγκασθῶν νὰ λύσωσιν τὸ ζήτημα.

Περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν δεόν νὰ γείνη ἡ ἐκλογή προσεκήλητο διαλογικῇ συζήτησις, καθ' ἣν κατεβλήθη διάθεσις νὰ ἀποφουχθῶσι κομματικαὶ ἐριδές, ὁ δὲ κ. Μάνος κατέθηκεν σχέδιον ψηφίσματος ὅπου, κατὰ τὴν 11 Μαρτίου ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Χανίοις Πρωτοδικῶν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Προεδρίου τῆς Συνελεύσεως καὶ τῆς τριακονταμελοῦς Ἐπιτροπείας προβῆ εἰς τὴν κλήρωσιν μεταξὺ τῶν πληρεξουσίων 46 βουλευτῶν, ἧτοι δύο ἐξ ἐκάστης ἐπαρχίας, διὰ τὴν Ἑλλ. Βουλὴν. Ἡ πρότασις αὕτη ἠκούσθη μετ' ἐπιδοκιμασίαν ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως.

Ὁ κ. Ξηρᾶς κατόπιν συνέστησε περισκεψῆν καὶ ὁμόνοιαν καὶ περιτολήν τῶν προσωπικῶν φιλοδοξιῶν χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ.

Ὁ κ. Φωτάκης ἐξεδήλωσε τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν σύμπνοιαν, δικαιολογῶν τοὺς μέχρι τίνος διαταγμοὺς τῶν βενιζελικῶν εἰς τὸ νὰ προσχωρήσωσιν εἰς τὴν ἐπανάστασιν. Ἐξεδήλωσεν αἰσιοδοξίαν διὰ τὴν τελικὴν ἐκδοσιν τοῦ ἀγῶνος καὶ συνέστησε τὴν προστασίαν τῶν μουσουλμάνων.

Ὁ κ. Χατζιδάκης συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἀποστολῆς εἰς Εὐρώπην Ἐπιτροπείας ἐξ ἐγκρίτων προσώπων πρὸς διαφώτισιν τῆς κοινῆς γνώμης.

Ὁ κ. Α. Πρωτοπαπαδάκης λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τινος ἀναφορᾶς ἣτις ἐκυκλοφόρησεν εἰς Χανία πρὸς ὑπογραφήν, δι' ἧς ἐλέγετο ὅτι ζητεῖται ἡ ἐπανακατοχὴ τῆς Νήσου καὶ ὅτι ἡ ἀναφορὰ αὕτη περιήγατο ὑπὸ τινος Μπερκετσάκη, ὅστις εἶναι καὶ

πληρεξούσιος, ἐπιτίθεται ὀριμύτατα κατὰ τῆς πράξεως ταύτης καὶ προτείνει ὅπως προσκεκληθῆ οὔτος καὶ δώσῃ ἐξηγήσεις, διὰ νὰ ἀποκαλυφθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν ἀληθῶν ὑποκινητῶν αὐτῆς, ἐν ἧ δὲ περιπτώσει ἀποδειχθῆ ὅτι πράγματι ἐζητεῖτο δι' αὐτῆς ἡ ἐπανακατοχὴ, διαγραφῆ τὸ ὄνομα του ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν πληρεξουσίων.

Ἡ πρότασις αὕτη ἐγένετο δεκτὴ διὰ βοῆς ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως.

Ὁ κ. Φραγκοῦλης ὀμιλεῖ διὰ μακρῶν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν δεόν νὰ γείνη ἡ ἐκλογή τῶν βουλευτῶν διὰ τὴν Ἑλλ. Βουλὴν, ἀποκρούει δὲ τὴν κομματικὴν ἐκλογὴν καὶ κηρύσσει ὑπὲρ τῆς διὰ κλήρωσεως ἀναδείξεως τῶν ἀποσταλισσομένων.

Ὁ κ. Κανελλῆς συνηγορεῖ ἐπίσης, ὑπὲρ τῆς διὰ κλήρωσεως ἀναδείξεως αὐτῶν.

Ὁ κ. Καλλιγιάννης τάσσεται ἐπίσης ὑπὲρ τῆς Προτάσεως τοῦ κ. Μάνου.

Ὁ κ. Βιστάκης ὑπὲρ τῆς διὰ ψήφων ἐκλογῆς.

Ὁ κ. Βαλάκης προτείνει τὴν ἄμεσον μετάδοσιν εἰς Ἀθήνας πρὶν δοθῆ καιρὸς εἰς τὰς Προστ. Δυνάμεις, νὰ λάβωσιν μέτρα πρὸς παρεμπόδισιν ἅμα δὲ γείωσιν δεκτοί, νὰ καταργηθῶσιν οἱ ἀρχαὶ καὶ νὰ κληθῆ ἡ ἐφεδρεία πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως.

Συνεδρία τῆς 28 Φεβρουαρίου

Προεδρεία Α. ΜΙΧΕΛΙΑΔΑΚΗ

Περὶ ὥραν 10 π. μ. ἐπαναλαμβάνεται ἡ διακοπείσα συνεδρίασις τῆς προτεραίας. Πρὸ τῆς ἡμερησίας διατάξεως ὁ κ. Λιωνάκης ῥώτησε τὸ προεδρεῖον ἐάν ὑπάρχῃ κυβερνητικὴ κρίσις, διότι ἦτο γνωστὸν ὅτι δύο τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως ὑπέβαλον τὴν παραίτησιν των.

Ὁ κ. Πρόεδρος ἐβεβαίωσε τὰ γεγονότα προσθεῖς ὅτι ἐπεφυλάσσετο νὰ τὸ ἀναφέρῃ εἰς τὴν Συνέλευσιν μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος συζητήσεως.

Ἐπὶ τοῦ ὑπὸ συζήτησιν ζητήματος τῆς ἀποστολῆς βουλευτῶν εἰς τὴν Ἑλλ. Βουλὴν ὀμίλησαν οἱ κκ. Γερακάρης καὶ Πωλιουδάκης, ἀπὸ γενικωτέρης δὲ ἀπόψεως ὁ κ. Διακαλογιάννης διὰ μακρῶν συσχέτισας αὐτὸ πρὸς τὸ κυβερνητικὸν ζήτημα.

Ἐἶτα ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κ. Ε. Τσουδερός εἰπὼν τῇ ἐπόμενα :

Τσουδερός.—Θεωρῶ καθήκον μου νὰ ἐρωτήσω πρὸ παντός τὴν γνησιωτάτην ἀντιπροσωπείαν τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ, κατόπιν τῶν δημοσιεύσεων τοῦ Παρισίου «Χρόνου», ὑπάρχει τίς ἐν Κρήτῃ ὁ ὁποῖος ἀποκρούει τὴν Ἐνωσιν.

—Ὁχι, ὄχι δὲν ὑπάρχει φωνάζουν ἅπαντες οἱ πληρεξούσιοι.

Καὶ συμπληρῶ τὸ ἐρώτημά μου, ὑπάρχουν ἐν Κρήτῃ πρόσωπα ἀποδεχόμενα τὴν αὐτονομίαν ὡς λύσιν τοῦ ζητήματός μας ;

—Ὁχι, ὄχι οὐδεὶς.

Ταῦτα μοῦ ἦσαν γνωστά, ὅπως εἶναι πασίγνωστα εἰς τοὺς πάντας, ἐν τούτοις ἄ; σημειωθῶσιν ἐν τοῖς ἐπισημοῖς πρακτικοῖς αἱ ὁμόφωνοι εἰσι τῶν ἐρωτήσεών μου ἀπαντήσεις.

Ἄς ἐξετασθῆ ἤδη τίνα εἶχε σκοπὸν τὸ κίνημα. Ἠγέθησαν ὑπόνοια ἀρχικῶς, ὅτι εἶχον ἐλατῆρια προσωπικὰ, ἢ καθόλου ὁμως πορεία τῆς ἐπαναστάσεως ἐπιστοποίησεν ὅτι ἀγνοοῦν ὁ σκοπὸς αὐτῆς. Σήμερον δὲ ὁλόκληρος ὁ Κρητικὸς λαὸς ἀκολουθεῖ τὴν ἐπανάστασιν ταύτην, ἢ ὅποια σκοπὸν τῆς ἔχει νὰ τερματίσῃ τὸ σημερινὸν καθεστῶς καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐθνικὴν τῆς Νήσου ἀποκατάστασιν.

Τὸ κίνημα πάντοτε ἦτο ἀναγκαστικὸν διὰ νὰ τερματίσῃ κατὰ τῆσιν μαρδαίως ἐξελισσομένην πρὸς τὴν ἀναρχίαν. Σήμερον δ.

μω; μετὰ τὴν τελευταίαν διακοίνωσιν, ἣτις καθορίζει τὸ καθεστῶς καθ' οὗ ἐστράφημεν ὡς καθαρὸν αὐτονομίαν, εἶναι ἐπιβεβλημένον καὶ ἐκ λόγων ἐθνικῶν, ἐξ αὐτοῦ τοῦ προαιωνίου προγράμματος τοῦ λαοῦ ν' ἀποκρούσῃ τὴν αὐτονομίαν.

Καλῶς συνεπῶς ἐξεργάσθη τὸ κίνημα. Περὶ τούτου βεβαίως οὐδεὶς ἀντιλέγει. Ὅπως βεβαίως ὑποθέτω ὅτι οὐδεὶς πλεόν φρονεῖ ὅτι δυνάμεθα νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν νομιμότητα, ἐγκαταλείποντες ἀτέλες τὸ ἔργον ἡμῶν.

— Οὐδεὶς, οὐδεὶς, δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψωμεν εἰς οὐδένα, διακόπτουν οἱ πληρεξούσιοι.

Εἶμαι λίαν εὐτυχῆς ἀντικρύζων τὴν τοιαύτην ὁμόφωνίαν. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι καὶ ἐν τῇ ἐρίῳ τῶν μέτρων, ἅτινα δεόν νὰ μετέλθωμεν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπαναστάσεως, ὅλ' εὐρεθώμεν ἐντελῶς σύμφωνοι αἰρομένων τῶν μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὁμῶν παρεξηγήσεων, ὀφειλομένων εἰς ὑπονοίας ἀισθητάτους.

Κατ' ἀρχὴν φρονῶ ὅτι εἰς τὰ μέτρα ἡμῶν πρέπει νὰ προσέχωμεν. Ἰδιαίτερα ἐφ' ὅσον ἡ λύσις τοῦ ζητήματός μας ἐκφεύγεται ἀπὸ τὰς Δυνάμεις, δὲν λέγω πλεόν ἀπὸ τὴν εὐμένειαν των, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ δυσμένεια των τούλάχιστον δὲν εἶναι ποθητὴ. Τὴν δυσμένειαν τῶν Δυνάμεων δυνάμεθα νὰ τὴν προκαλέσωμεν μόνον δταν σκεφθῶμεν, ὅτι πρέπει νὰ προκαλέσωμεν λύσιν ἕστω καὶ ἂν αὕτη θὰ εἶναι δυσμενῆς.

Διὰ τούτο ἀποκρούω τὰ μέτρα ἅτινα θίγουν τὰς προνομίας τῶν ξένων, ἢ τοῦ Μουσουλμάνου, ὅτι, εἶναι εἰς χεῖρας μας παρακαταθήκη τῶν Εὐρωπαίων.

Ἄγῶν δὲ περὶ μουσουλμάνων δὲν ἔνοω τὸν φόβον. Διότι οὐδέποτε διεννοήθη τίς νὰ διαπράξῃ φόβους μουσουλμάνων, ὅπως ἐπιτευχθῆ ἡ λύσις τοῦ ζητήματός. Διαμαρτύρομαι μάλιστα ἐντόνωσιν κατὰ τῆς μομφῆς τὴν ὅποιαν ἐξ ἐσφαλμένων πληροφοριῶν μᾶς ἐπιρρίπτει ἡ τελευταία νῦτα, ὅτι τοὺς φόβους τῶν μουσουλμάνων τοὺς ὑπηγόρευσαν πολιτικοὶ λόγοι ἐνῶ μόνον ἐπάτριδες κοινοὶ ἐγκληματίαι, ὑπάρχοντες πολλαχοῦ τῆς γῆς εἶναι οἱ ἐνεργοῦντες αὐτοὺς.

Τάσσομαι ἐν τούτοις μετὰ τὸ μέτρον τῆς ἀποστολῆς τῶν βουλευτῶν, πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς ἐμμονῆς ἡμῶν ὅπως καταργήσωμεν ὀριστικῶς τὴν ἐν Κρήτῃ τοπικὴν ἀντιπροσωπείαν, καὶ διότι αὕτη εἶνε θεμελιώδης ὅρος τοῦ προγράμματος τῆς ἐπανάστασεως.

Πλὴν τούτου ὁμως πρέπει νὰ στραφώμεν καὶ κατὰ τοῦ ἐτέρου γνωρίσματος τοῦ αὐτονομοῦ βίου, κατὰ τῆς κυβερνήσεως καταλύοντες αὐτήν. Εἰς τούτου μᾶς παρέχει τὴν εὐκαιρίαν ἡ παραίτησις τῆς κυβερνήσεως. Πρῶτον ἡ ἐκλογὴ νέας εἶναι δυσχερεστάτη. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο εὐχερῆς ὁ καταρτισμὸς αὐτῆς, δὲν θὰ ἦτο ὀρθὸν καθόλου νὰ τὸ πράξωμεν, διότι οὕτω εἰσαρχόμεθα εἰς νέαν αὐτονομίαν προσομοίαν κατ' οὐσίαν πλήρως πρὸς τὴν καταλυθεῖσαν.

Ἀναγκαστικὸν συνεπῶς νὰ καταλυθῆ αὕτη, διότι τούτο εἶναι καὶ σκοπίμον καὶ μέτρον ἀνάγκης. Καταργοῦντες αὐτὴν ἐπιδεικνύομεν τὴν ἐμμονὴν μας εἰς τὴν πλήρη ἀποδοκιμασίαν τῆς αὐτονομίας.

Βεβαίως τὴν κατάργησιν δὲν πρέπει νὰ διαδεχθῆ τὸ χάος. Πρὸς τούτου δὲ τὴν προσωρινὴν διεύθυνσιν τῶν κοινῶν, φρονῶ ὅτι πρέπει ν' ἀναλάβῃ αὕτη αὕτη ἡ ἐπανάστασις, δι' ἐπιτροπείας.

Οὕτω θὰ τηρηθῆ ἡ τάξις χωρὶς εἰς τὴν νέαν ταύτην διεύθυνσιν νὰ δοθῆ ὁ τύπος ὁ Κυβερνητικὸς. Περὶ τῆς τάξεως δὲ πρέπει νὰ φρονίσωμεν, διότι μόνον ἐκ τῆς διατάξεως αὐτῆς ὑπάρχει ὁ φόβος, νὰ δια-